

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 82.

Sjette Sessions anden Samling.

33te Møde.

Torsdagen den 15de Februar.

(Forts.)

Brøberg (forts.): Jeg veed nok, at man vil gjøre mig den Indvending, at det dog ikke er en afgjort Sag, men at maastee flere vilde holde deres Penge tilbage, ja maastee lægge dem paa Ristebunden og vente med at kjøbe, indtil Obligationerne vare suntne saa langt ned, som de efter deres Formening vilde gaae; men jeg troer ikke, at denne Indvending i Almindelighed vil holde Stik; den Erfaring, jeg har gjort, taler derimod. Folk i Almindelighed, og navnlig saadanne, som have store Pengemidler, holde nemlig ikke af at lade deres Penge ligge paa Ristebunden, uden at trække Rente, og om ogsaa Enkelte ville gjøre det, vil det dog være uden al Indskyldelse; „een Svale gjør ingen Sommer.“

Den ærede Ordfører fremsførte flere Anfermod mine Citater igaar; jeg skal ikke opholde den ærede Forsamling med nøiere at gaae ind derpaa, men jeg troer, at, naar man vil gjøre sig den Uleilighed at sammenligne hans Citater med mine, vil man komme til den Overbeviisning, at jeg havde Ret, da jeg igaar sagde, at Motiverne kun indeholdt Grunde, for at frigive Rentefoden og kun Undskyldninger for at beholde en tvungen Rente. Dog er der et eneste Citat af dem, han igaar omtalte, som jeg skal tillade mig at berøre. Han sagde nemlig, at, da denne Sag var for i Roeskilde Stænder 1840, da var der 45 Stemmer imod den og 13 for den, men jeg troer virkelig ikke, at det er Noget, hvorpaa man kan støtte sig; det er jo vel saa, at en Majoritets Beslutning fører til et Re-

sultat, men det er derfor ingenlunde givet, at dette Resultat er det rigtige, thi Minoritetens Mening kan gjerne være den rigtige; thi, hvorvidt en Ting i og for sig er rigtig, beroer dog paa de Grunde, som anføres for og imod den. Forøvrigt er det jo næsten altid Tilfældet i Verden, at en god Ting begynder med at være i Minoritet, men efterhaanden vinder den Anerkendelse og bliver Majoritet; saaledes er det f. Ex. her i Landet gaaet til med vor borgerlige Frihed; da vi begyndte at kæmpe for den, var den i stor Minoritet, og først efterhaanden har den vundet Majoritet for sig. Den ærede Ordfører sagde fremdeles, at han synes, at det var underligt, at man af Interesse for Sagen vilde tvinge Modparten til at gjøre Noget, som den ikke havde lyst til. Jeg troer ikke, at denne Vitring er ganske berettiget; ja, hvis her kunde være Spørgsmaal om at tvinge Modstanderne til imod deres egen Mening at gjøre Noget, saa kunde den ærede Taler have Ret, men det ligger langt fra mig; jeg respecterer altfor meget enhver Enkelts personlige Mening; men jeg troer derimod, at man er fuldkommen berettiget til, naar man har en Ansæelse og en Overbeviisning om, at den er rigtig, da at meddele den som et Raad; om Vedkommende saa vil benytte den eller ikke, bliver naturligvis deres egen Sag. Jeg vil dog imidlertid tillade mig ved denne Leilighed at gjøre den ærede Taler opmærksom paa Noget, som er passeret her i Landet, som vistnok er ham personlig bekendt, og som netop viser, hvorledes en yderst gavnlig Sag har været i Minoritet, men dog er kommen i Majoritet, og hvorledes den endogsaa fra Begyndelsen er gaaet frem netop ved en vis Tvang. Vi erindre Alle, at vi her i Landet have havt en